

[Gade]

vigtigt at stå sammen om det i Danmark i forhold til de diskussioner, der kommer på kommende EF-topmøder.

På miljøområdet føler vi, at det er trist, at vi ikke kunne blive enige om en kraftigere styrkelse af afsnittet. Efter SF's opfattelse burde vi kunne blive enige om, at et begreb som forsigtighedsprincippet, altså at tvivlen kommer miljøet til gode, skulle traktatfæstes. Der står i stedet for nogle andre formuleringer, som er svære at få hold på.

Efter SF's opfattelse skulle Danmark også have krævet Kommissionens magt formindsket gennem en demokratisering af hele EF's beslutningssystem, herunder initiativret for både nationale parlamenter og EF-Parlamentet.

Og så til det, jeg vil kalde den socialdemokratiske ØMU, økonomisk-monetær union, i stedet for regeringens forslag om, at Danmark jo hurtigere jo bedre skulle tilslutte sig en økonomisk-monetær union. Hvad har vi så fået? Ja, vi har fået en politik fra regeringens og Socialdemokratiets side, som er en lidt langsommere økonomisk-monetær union, og her må jeg spørge: Måske en lang førstefase? – jeg ved det rent faktisk ikke, for jeg kan ikke læse det i papirerne – med mindre tydelige straffeforanstaltninger over for lande, der ikke følger den fælles økonomiske politik og med en pointering, en lang række ord om, at vi skal fremme beskæftigelsen, men uden at de instrumenter, der skulle sikre, at man kan fremme beskæftigelsen, tydeligt er markeret.

Vi siger også nej til den lidt mere socialdemokratiske økonomisk-monetære union, der her tegner sig. Vi kan konstatere – og det er vi da så glade for – at vi ikke længere som i regeringens udspil er mere franske end de franske, men om vi satser på en lang første fase, er uafklaret, det ved jeg ikke efter at have deltaget i markedsudvalgsrådet i går. Jeg ved ikke, om jeg får det at vide i dag, men jeg kan da forsøge at spørge. Det står uafklaret.

Så kommer det store spørgsmål om beskæftigelsen i en økonomisk-monetær union. Der er jeg enig i det, som overvismand Claus Vastrup har formuleret om, at i kritiske situationer vil en økonomisk-monetær union på kort sigt føre til, at vi mister nogle styringsmidler, som vil give øget arbejdsløshed. Sådan er det beskrevet i en artikel i Information forleden dag. Det er rigtigt. Det er sandt. Manden har ret, og det er

også derfor, at jeg bliver så forundret over, at beskæftigelse bare skal være fyldord i memorandumet om en økonomisk-monetær union.

Vi har jo hørt i dag, at den ene part, der står bag memorandumet, altså regeringen, fortæller, at de også ønsker, at arbejdsløsheden skal gå ned, samtidig med at de overhovedet ikke ønsker at lave en politik, der sikrer, at arbejdsløsheden går ned. De er faktisk tilhængere af den modsatte politik, netop den, der ikke prioriterer, at arbejdsløsheden skal gå ned, men i stedet for prioriterer prisstabilitet.

Nu står de partier bag et memorandum, som flyder over med formuleringer om fuld beskæftigelse alle vegne i EF. Jeg bliver så nødt til at spørge Socialdemokraterne, hvordan de egentlig har det i det selskab, og om det egentlig er særlig troværdigt at lave et sådant memorandum. Jeg mener helt konkret, at det er statsministeren og udenrigsministeren – som her i dag har demonstreret, at de er ligeglade med arbejdsløsheden – som skal ned og forhandle et memorandum, hvori de skal fortælle de andre lande, at i EF og i en økonomisk-monetær union er det skam arbejdsløshedsbekæmpelsen, der har førsteprioritet. Det er ikke helt troværdigt, vel?

Erling Olsen (S):

Vor nuværende finansminister har både som arbejdsminister og senere som finansminister været formidler af mange brede forlig, der har skaffet ham både respekt og sympati også i mit parti. Men ingen regel uden undtagelse, og en af de seneste er at finde i sagen om den såkaldte privatisering af Statsanstalten for Livsforsikring. At der ikke var tale om en privatisering, men en nationalisering uden erstatning af en selvejende institution, er nu noget, som en domstol skal tage stilling til, så denne del af sagen skal jeg ikke komme nærmere ind på her.

Men jeg vil gerne fremhæve nogle forhold, som parlamentarisk stikker i øjnene. For det første at man ikke i det udvalg, der behandlede sagen, ville modtage delegationer. For det andet at loven blev sendt til stadfæstelse, til trods for at 75 medlemmer under henvisning til grundlovens § 73, stk. 2, forlangte stadfæstelsen udsat til efter næste valg. For det tredje at Finansudvalget i fredags blev nægtet adgang til at se nogle centrale dokumenter i sagen og i øvrigt fik sat en række af sine normale rettigheder og procedurer ud af spillet.